

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL
pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
Studentii plătesc pe jumătate
Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E
de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet
Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI
6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Administrațiunea Ziarului anunță pe cititorii săi, că începând cu acest număr, nu va mai publica spețele și în limba franceză.

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

Inalta Curte de casație și justiție, s: I: *Al. Delimarcu cu Epitropia spitalelor Sf. Spiridon Iași.*
Curtea de apel din Iași s. II: *B. Courant cu Alice Nanu și Ion Zarifopolu.*
Tribunalul județului Fălciu: *Ilinca Palmaciū, apel conțional, cu o adnotațiune de d. Gr. V. Maniu.*
Bibliografie.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 22 Maiu 1901

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Al. Delimarcu cu Epitropia spitalelor Sf. Spiridon din Iași

Testament.—Usufructul legat unei persoane și nuda proprietate alteia.—Interpretarea dispozițiilor testamentare.—Aprecie suverană a instanțelor de fond.—Lăsarea nudei proprietăți unei persoane neexistente și în cas când n'ar exista la moartea lui de cujus să treacă la altă persoană.—(Art. 804 și 805 C. civ.).

1) *Cestiunea de a se și dacă printr'un testament, s'a legat în persoana cui-va numai usufructul iar altuia nuda proprietate, constituie o cestiune de interpretare a termenilor și clauselor testamentului, lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond.*

2) *Legatul prin care se lasă unei persoane usufructul, iar altei persoane nuda proprietate, persoană neexistentă în momentul facerii testamentului, și la cas când această persoană n'ar exista, la moartea testatorului, nuda proprietate să treacă la altă persoană esistentă în momentul facerii testamentului, constituie o dispoziție permisă de lege.*

Decisiunea 222/901. — Respins recursul făcut de Al. Delimarcu contra decisiiei Curței de apel din Iași, secția I, No. 153/89 în proces cu Epitropia spitalelor Sf. Spiridon din Iași.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-nul consilier C. C. Ștefănescu ;

Pe d-nii avocați D. Alexandresco și C. Dissescu din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare; și Pe d-l avocat Sculy Logoletides, din partea intimatei în combateri ;

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare :

«Greșită aplicare a art. 804 Cod civil ; greșită interpretare și denaturare a dispoziției testamentare și exces de putere.

«Din conținutul testamentului reposatului N. Delimarcu în cuprinderea următoare : «fiul meu Alexandru, după trecerea mea din viață, numai pe câtă vreme va trăi, va avea dreptul a se folosi de venitul moșiei mele, iar după trecerea sa din viață, moșia aceasta va rămâne a celui întâiu al său legitim fiu parte bărbătească, cu îndatorire de a da 400 lei, etc. . . . .

«dacă încă fiul meu Alexandru cât va trăi nu va avea al său legitim, iar nu adoptat sau infiat, la așa întâmplare moșia Puești va trece către Institutul Gregorian din Iași și universitatea de acolo cu îndatorire, etc. . . . .», rezultă nu cum stabilește instanța de fond, că testatorul a lăsat ca la moartea sa, usufructul să fie al fiului său Alexandru și nuda proprietate să fie a fiului ce ar naște din Alexandru, dar că testatorul a lăsat lui Alexandru moșia în folosință, cât va trăi, iar la moartea acestuia să treacă fiului ce ar naște și în lipsă Institutului Gregorian și Universității din Iași.

«Așa fiind, instanța de fond greșește, când, printr'o rea interpretare, care denaturează dispoziția testamentară, aplică în speță art. 804 în loc de 803 Cod civil, care este violat în mod patent».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă : că N. Delimarcu, murind în 1885, face un testament prin care dispune de partea disponibilă a averii lui. El lasă usufructul unei moșii fiului său A. Delimarcu, recurentul de astăzi, iar nuda proprietate a acelei moșii, o lasă copilului d'întâiu de sex bărbătesc ce va avea fiul său Alexandru. In cas ca acesta să nu aibă copil de secs bărbătesc, nuda proprietate să revie Institutului Gregorian ;

Că Alexandru Delimarcu a cerut anularea acestei clause din testament, pe motiv că ea conține o substituțiune fidei-comisară, și în al doilea rând, pentru că legatul nudei proprietăți a fost lăsat unei persoane neexistente, iar, în subsidiar, a cerut reducerea legatului pentru că se atinge partea legitimă ;

Că Curtea din Iași, prin decisiunea supusă recursului, respinge cea dintâi cerere, pe motiv că testatorul lăsând usufructul la o persoană, iar nuda proprietate la o altă persoană, nu poate fi vorba de o substituțiune prohibită de lege;

Că Curtea constată de asemenea, că testatorul a desemnat doi legatari asupra nudei proprietăți a porțiunii disponibile—nepotul și în lipsa acestuia Institutul Gregorian; că la deschiderea succesiunii, nepotul ca cel întâi legatar desemnat neexistând, legatul revine de drept celui de al doilea legatar care există;

Considerând că cestiunea, de a se ști dacă prin testament s'a legat în persoana cui-va numai usufructul, iar altuia nuda proprietate, constituie o cestiune de interpretare a termenilor și clauselor testamentului, lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond;

Că, de altmintealea, din examinarea testamentului rezultă în mod clar, că testatorul a făcut două legate deosebite: unul pentru usufruct, fiului său Alexandru care nu poate avea de cât usufructul, și altul pentru nuda proprietate, asupra căruia testatorul a desemnat pe nepotul său în cas când ar exista, său, în lipsa lui, o a treia persoană Institutul Gregorian;

Că ambele aceste dispozițiuni, ale testamentului sunt permise de legiuitor prin art. 804 și 805 din Cod civil, cari bine au fost aplicate în speță de Curtea de apel din Iași;

Că nu poate fi vorba de o substituțiune fidei-comisară și prin urmare de aplicarea art. 803 Cod civil, precum se pretinde de recurent, de oare-ce testamentul nu conține nici o dispozițiune prin care să se dea, același lucru, la două persoane diferite care să 'și succedă una alteia;

Că prin urmare, Curtea de fond n'a denaturat dispozițiile testamentare și n'a violat nici un text de lege, ast-fel că motivul de casare e neîntemeiat;

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Nemotivare și exces de putere, prin faptul că Curtea din Iași prin decizia atacată, nu formează masa succesorală necesară pentru a se calcula care era reserva și partea disponibilă a def. N. Delimarcu, lucru ce era neapărat pentru a se ști dacă defunctul, prin testamentul său, a atacat său nu reserva fiului său prin faptul că a dispus de moșia Puești.

«Curtea mai comite încă o eroare grosieră de fapt când afirmă că Al. Delimarcu a recunoscut calculul făcut de testator prin testamentul său, căci aceasta nu este esact. Curtea mai comite o altă eroare grosieră de fapt când afirmă că testatorul 'și susține calculul, ce face prin acte justificative, căci nici aceasta nu este esact».

Considerând că asupra cererei subsidiare făcută de recurentul de azi, de a se reduce legatul pentru că se atinge partea legitimă, Curtea constată în fapt, că această parte nu este alinsă prin dispozițiunile făcute asupra porțiunii disponibile, din contra porțiunea primită de recurent este mai mare ca legitima;

Că în această constatare instanța de fond, bazându-se pe calculul făcut de testator prin testamentul său, calculul susținut cu acte justificative, înțelege a se referi la acel calcul verificat și de dânsa prin actele justificative,

astfel că nu era nevoie ca să reproducă și în decisiunea sa același calcul făcut în testament și pe care dânsa îl găsește esact;

Că prin urmare, este neesact că nu s'a făcut masa succesorală, pentru a se afla legitima și de aceea și acest al doilea motiv de casare e neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 16 Noembrie 1900

Președinția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

B. Courant cu Alice Nanu și Ion Zarifopolu

Decisiunea comercială No. 162/900

Convenții sau contracte.—Hotărîri.—Intre cine produc efecte.—(Art. 973 și 1201 Codul civil).

Societăți.—Societate în nume colectiv.—Cum poate fi opusă celor de al treilea. (Art. 91 și 99 Cod. com.).

Societăți.—Societate în participare.—Ce este.—Cui poate fi opusă.—(Art. 253 Cod. com.).

Societăți.—Urmărirea unui coasociat.—Opunerea coasociaților.

Urmărire.—Lucrurile debitorului apărute de urmărire.—Drum de fier pentru exploatare de păduri.—Dacă este apărut de urmărire.—(Art. 407 din Pr. civ.).

Privilegiu.—Privilegiul vânzătorului din art. 1730 C. civil.—Dacă trebuie transcris.—Când trebuie transcris.—(Art. 1730 C. civ.; art. 783 Cod. com.).

Novățiune.—Dacă se presupune.—Dacă trebuie să reulte expres din convenție.—(Art. 1730 Codul civil).

Urmărire.—Când se poate urmări și lucrurile apărute prin lege.—(Art. 407 din Pr. civilă).

1. *Hotărârile judecătorești ca și convențiunile nu produc efectul lor de cât între părțile contractante, nu însă față cu acei cari n'au luat parte la ele.*

2. *O societate în nume colectiv, pentru a putea fi opusă celor de al treilea, trebuie ca actul de asociație să fie depus la greș tribunalei comerciale, în termen de 15 zile, și transcris în registrul pentru societăți.*

3. *Asociația în participare neconstituind o ființă juridică distinctă de persoana interesatilor nu poate fi opusă creditorilor personali ai coasociaților.*

4. *Coasociații unei pretinse tovărășii nu pot să se opună la urmărirea făcută de un creditor unuia din coasociați pe motiv că averea urmărită a devenit a asociațiunii, când nu rezultă nici în fapt nici în drept vre-o asociație sau comunitate convențională și nici chiar o comunitate de fapt între contestator și debitorul urmărit.*

5. *Dacă legiuitorul prin art. 407 din procedura civilă, derogând de la principiul general că toate bunurile debitorului servesc spre asigurarea comună a creditorilor, a exceptat pentru rațiuni de utilitate și umanitate oare-cari obiecte spre a nu reduce pe debitor la imposibilitatea de a trăi, enumerațiunea făcută prin acest articol este limitativă și nu se poate întinde prin interpretare mai departe de cât a voit legiuitorul.*

Ast-fel de și legiuitorul prin sus citatul articol a împiedicat urmărirea și vânzarea mașinelor în lucrare și a instrumentelor trebuincioase pentru exploatarea unei fabrici sau industrii, de aci nu rezultă că s'a apărut de urmărire și drumurile de fier înființate într-o pădure pentru exploatarea ei, căci aceste drumuri de fier nu întrunesc caracterul obiectelor de absolută necesitate, și nefuncționarea lor nu împiedică exploatarea pădurei, întru cât este în de-

obște cunoscut că cele mai multe din păduri se exploatează fără drumuri de fier, fiind că dacă ele înlesnesc transportarea lemnului, nu sunt însă indispensabile acelei exploatare.

Ceea-ce însă în realitate intră în prevederile art. 407 din pr. civilă, și deci nu se pot urmări și vinde, ar fi fierăstraiele și mașinile fără care nu se poate tăia și fazona lemnele din pădure, iar nu drumul de fier înființat pentru înlesnirea transportării lemnului, care poate fi înlocuit prin alte mijloace de tracțiune, și deci aceste drumuri de fier nu sunt din obiectele apărute de urmăriri prin sus menționatul text de lege.

6. Privilegiul vânzătorului pentru prețul mașinării neplătite, prevăzut de art. 1730 al. 5, din Codul civil, nu trebuie transcris, cum cere art. 783 al. 3 din Codul comercial, această transcriere este cerută numai în cazul când cumpărătorul este comerciant, și nu poate fi întinsă și la vânzările făcute necomercianților, fie chiar în stare de nesolvabilitate.

7. Novațiunea nu se presupune, și dacă legea nu cere ca voința d'a face o novațiune să fie exprimată în scris sau manifestată prin termeni sacramentali sau măcar expresi, acea voință trebuie însă să rezulte evident din act, adică nu neapărat dintr'un instrument de dovadă, ci și din convențiunea părților, fie chiar manifestată în mod tacit, destul ca să fie certă, evidentă.

Ast-fel cum acceptarea de către un creditor a unor acceptate sau cambii subscrise de debitorul său drept plata unei datorii nu poate implica o novațiune, ci constituie un mod de plată, cu atât mai puțin primirea de către vânzător, în achitarea prețului unor bunuri mobiliare sau imobiliare, a unor efecte negociabile de la cumpărător, poate conține o renunțare la dreptul de privilegiu al vânzătorului mulțumindu-se cu o simplă acțiune cambială, ceea ce nu se presupune, ci trebuie să rezulte expres din învoiala părților.

Primirea unor asemenea acceptate, departe de a dovedi că părțile au înțeles a face o novațiune, din contră dovedește că părțile au considerat acceptatele ca o modalitate a plății, deci vânzătorul are dreptul de a exercita, dupe voința sa, și acțiunea vânzătorului și acțiunea cambială, pentru a obține plata prețului materialului vândut.

8. Obiectele apărute de urmăriri prin art. 407 din Pr. civilă se pot urmări când se dovedește că debitorul numai are alte bunuri.

Complexul deliberând,

Având în vedere apelul interjectat de avocatul Golderthal în numele lui B. Courant, reprezentantul firmei Orenstein & Koppel fabricant din Berlin, în contra sentinței tribunalului Iași, secția II, No. 313 din 21 Septembrie anul curent prin care: «se admite opozițiunile făcute de Alice Nanu și Ion Zarifopol și se anulează lucrările de urmăriri pornite de către B. Courant ca reprezentant al firmei Orenstein & Koppel din Berlin, prin procesul-verbal No. 1054/900 a corpului de portări din Dorohoi, care constată aplicarea unui sechestru pe o locomotivă, 46 vagonete și toate șinele căii ferate de pe pădurea de la Pomârla spre îndestularea sa cu o sumă de bani ce are a lua de la N. G. Nanu»;

Având în vedere că înaintea primei instanțe opoziții Alice Nanu și Ioan Zarifopol, au cerut, și tribunalul a admis anularea urmăririi pe două motive: 1) că averea urmărită de B. Courant aparține nu numai lui N. Nanu ci unei tovarășii și deci după art.

1530, 1825 C. civ., 494 Pr. civ., nu poate fi pusă în vânzare înainte de împărțea ei;

2. Că apoi, averea urmărită este din acele, pe care legea, prin art. 407 Pr. civ. le apără de urmăriri;

Având în vedere că apelul firmei Orenstein & Koppel din Berlin tinde la reformarea menționatei sentințe și la permisiunea de a continua urmăriri pentru că sus zisele motive nu sunt întemeiate nici în fapt nici în drept;

Având în vedere expunerile părților, precum și actele produse în instanță, din care rezultă că la 2 (14) Aprilie 1898 Neculaș Gh. Nanu încheie cu B. Courant reprezentantul societății pe acțiuni pentru construcțiuni de căi ferate industriale și secundare, fost Orenstein & Koppel din Berlin, o convențiune prin care aceeași «îi vinde materialele pentru construirea unei căi ferate în pădurea Pomârla, județul Dorohoi, și anume douăspre-zece kilometri de cale ferată constând din: șine de oțel, a căror greutate, dimensiuni și proveniență se determină prin art. 1 lit. A. cu eclisele, buloanele și cuele necesare, din 7 macazuri, o sută bucați osie cu roate de oțel și cu sinetele lor, o trezină, o locomotivă tender de cinci-zece cai putere, predabile la gara Dorohoi, toate materialele, afară de locomotivă, două luni după achitarea primului accept, adică între 20 Iunie și 20 Iulie 1898, iar locomotiva la 15 Octombrie 1898. Prețul tuturor materialelor se fixează la suma de lei 96700 pe care N. Nanu se obligă a'î achita în modul următor: 10000 lei în două acceptate cu scadența la 20 Aprilie și 20 Maiu 1898, 10100 în numerar la sosirea primelor transporturi de materiale la Dorohoi prin plata fracturilor la gară, iar restul de 76600 lei în patru rate de câte 19150 lei, în patru termene de 8, 14, 20 și 26 luni de la data sosirii materialurilor, îndatorindu-se Nanu, pentru efectuarea acestor plăți a elibera succesiv în măsura sosirilor transporturilor de materiale lui Courant, opt acceptate de câte 9575 lei cu scadențele sus arătate ori de câte ori ele vor reprezenta echivalentul de asemenea acceptate, precum și a elibera, la cererea lui Courant, toate acceptatele cu termene uniforme de șase luni, în care cas însă Courant este dator a le prelungi din șase în șase luni, de atâtea ori de câte ori va fi trebuință pentru menținerea termenelor stipulate de 14, 20 și 26 luni. Cumpărătorul, pentru asigurarea în privința executării contractului precum și a plății exacte a acceptelor, constituie încă în favoarea vânzătorului ca gaj, ipoteca de 150000 lei ce posedă soția sa asupra pădurei de 800 fălci, pentru care se încheie în urmă osebitul act de gajiu între N. Nanu ca mandatar al soției sale și B. Courant, autentificat de tribunalul Ilfov, secția III sub No. 7414 din 6 Iunie 1898».

Neachitându-se de Nanu, la termenele stipulate cambiile în valoare de 76600 lei, Courant i-a intentat o acțiune înaintea tribunalului comercial care a condamnat pe Nanu să plătească această sumă cu procente comerciale de la expirarea cambiilor. Hotărîrea tribunalului comercial rămânând definitivă, Courant a cerut executarea ei și portăriile de Dorohoi au procedat la aplicarea sechestrului asupra locomotivei, vagonetelor, șinelor, macazurilor, etc. În contra acestei executări avocatul Irimescu, în numele d-nei Alice Nanu și a d-lui Ioan Zarifopol, face contestațiune pe motivele mai sus menționate pe care tribunalul admitându-le, a amânat urmăriri;

Având în vedere, că apelantele cere reformarea sentinței tribunalului comercial de Iași și menținerea urmăririi pentru motivele următoare: 1) că averea urmărită nu aparține unei societăți ci debitorului său N. Nanu și astfel poate fi urmărită de creditorii personali ai acestuia, fără a se face în mod prealabil împărțea acelei averi; 2) că averea urmărită nu este din acele apărute de lege, art. 407 Pr. civ.; că chiar dacă ar fi apărută de lege, totuși întru cât firma pe

care o represintă are în favoarea creanței sale privilegiul prevăzut de art. 1730 C. civil asupra materialurilor vândute, urmărirea lor nu poate fi împedecată.

Asupra primului motiv invocat de apelante :

Că averea urmărită nu poate fi considerată ca aparținând unei societăți formată de N. Nanu împreună cu contestatorii, prin contractele autentificate la No. 1379/96 și No. 352/900 pentru că de fapt o asemenea societate n'a existat nici odată și, chiar dacă s'ar putea admite că a existat, de fapt, ea nu întrunește condițiunile cerute de legea comercială pentru a fi valabilă ca societate în nume colectiv; că, dacă s'ar putea califica ca societate în participare, o asemenea asociațiune nu împiedică urmărirea îndreptată de un creditor personal al unuia din asociați, că în fine nici comunitate n'a fost formată între N. Nanu și contestatorii, și nici coproprietate nu există între ei asupra materialurilor vândute de Courant ;

Având în vedere că din actele prezentate în instanță rezultă că în anul 1896 Februarie în 14 s'a încheiat un act sub titlu de contract de asociație între Nicolae Gh. Nanu, Teodor Cincu, George Strat, Valerian Ursianu, Vasile Dimitriu, Constantin Romanescu și Leonida Gatoschi, prin care se pune în asociațiune pădurea de pe moșia Pomârla din județul Dorohoiu, venită în proprietatea lui Nanu de la Al. Cantacuzin și Gavril Muzicescu, prin actul transcris la No. 292/90, în întindere de 800 fălcă, spre a fi exploatată și a se desface lemne, evaluându-se la suma de 600000 lei preț, care nu va putea fi contestat sau schimbat în timpul *tovrășiei*, și stipulându-se mizele numitelor mai sus persoane, dreptul acestora de a se folosi de exploatarea pădurei care formează capitalul lor comun, sediul societății în Iași, durata ei pe 22 ani, administrarea societății de către un consiliu compus din trei dintre asociați autorizați prin procură specială și autentică, în care să desemneze numele societății cum și firma cu care va putea subscri pentru societate și să se împuternicească pe consiliu de a contracta împrumuturile necesare exploatărei până la concurența sumei de 120000 lei, și în fine interdicțiunea pentru asociați de a se retrage din *tovrășie* sau a ceda drepturile lor în tot sau în parte vreunei alte persoane fără *consimțământul majorității societărilor*; acest act se subscrive de N. Nanu, Cincu Valerian Ursian și Gh. Strat se autentifică de tribunalul Ilfov secția III-a sub No. 1374 din 14 Februarie 1896 și se transcrie în registrul de transcripțiuni al tribunalului Dorohoi tocmai la 15 Noembrie 1897. La 10 Decembrie 1896, prin o declarațiune autentificată de tribunalul Ilfov secția III-a sub No. 11751 din acea zi N. Nanu și Teodor Cincu declară desființată *tovrășia* făcută prin contractul sus menționat, la 14 Iunie 1897 prin un act de cesiune autentificat de tribunalul Iași secția III-a sub No. 1632 din 14 Iunie 1897 Valerian Ursianu cedează d-nei Nanu drepturile dobândite de el în virtutea sumei de 50000 lei dați d-lui Nanu și în baza contractului de asociație pentru *proiectata exploatare* a pădurei Pomârla și d-na Nanu recunoaște d-lui Ursian dreptul de a lua pentru siguranța sa inscripțiune ipotecară până la concurența de lei 50000 în creanța sa de 150000 lei ipotecă în pădurea de la Pomârla. La 20 Octombrie 1898 George Strat cesionează d-nei Nanu drepturile sale derivând din actul de societate în schimbul sumei de 40000 lei ce avea a lua de la N. Nanu, pe care sumă o asigură în creanța sa ipotecară de 150000 lei, cei-l'alți trei trecuți în act ca asociați Vasile Dimitriu, Const. Romanescu și Leonida Gatoschi, nici nu sunt iscăliți în acel act ;

Considerând, în privința cesiunii de rezolvit de justiție, dacă actul sus menționat, intitulat contract de asociațiune, și-a primit esecutarea sau a fost numai un simplu proiect, lăsând ca și în trecut numai lui N. Nanu proprietatea exclusivă asupra pădurei de la Pomârla ;

că din toate faptele următoare deduse în instanță din actele prezentate de părți, împrejurarea că trei din cele șapte persoane menționate în act ca *tovrășe* n'au consimțit a lua parte în asociațiune și au refuzat de a-l subscri, împrejurarea că la 10 Decembrie 1896 a patra persoană, Teodor Cincu după ce prin actul de ipotecă autentificat sub No. 11750 din acea zi și asigură cu ipotecă în pădurea de la Pomârla suma de 128000 lei împrumutată lui N. Nanu, pe care acesta se obligă a o plăti în termen de doi ani cu procente de 9% pe an, consimțind a nu face vnzări mari de pădure fără *consimțământul* lui Cincu și a primi controlul ce-i va face un reprezentant al acestuia, declară prin actul autentificat de tribunalul Ilfov secția III sub No. 11751 tot din acea zi «*că tovrășia este desființată*»—faptul că cele-lalte două persoane Ursian și Strat, prin actele de cesiune din 14 Iunie 1897 și din 20 Octombrie 1898, în schimbul unor garanții reale luate asupra pădurei de la Pomârla pentru sumele de 50000 ce urmează să se plătească lui Ursian cu procente de 8% din momentul când a fost avansată d-lui N. Nanu, și de 40000 ce urmează să se plătească d-lui Strat, cedează d-nei Alice Nanu drepturile rezultând din contractul de asociațiune—faptul că, cu toată stipulațiunea formală din contract, care atribue administrațiunea fondului social consiliului de administrație, în realitate exploatarea pădurei continuă a fi făcută de N. Nanu, chiar după subscrierea actului, căci într'adevăr procura dată d-lui Cincu la 26 Februarie de către Ursian, Strat și Nanu, scrisoarea prin care se recomandă lui Cincu pe Vasile Costinescu pentru a administra, extractele din jurnalul de casă ținut de la Noembrie 1895 și continuat tot în același mod și de la Martie 1896 înainte, de Costinescu, nu pot justifica alegațiunea intimaților că exploatarea s'a făcut un singur moment de Cincu, pe când din actele sus menționate se deduce fără îndoială că atât Cincu cât și cei-l'alți doi, Strat și Ursian, au considerat sumele avansate de densii ca împrumuturi făcute lui Nanu cu procente cari unele chiar curg din ziua debursării banilor, pe când, pe de altă parte, Nanu, în contra prohibițiilor din menționatul act, considerându-se ca proprietar al pădurei, constituie la 1897 Ianuarie o ipotecă de 150000 în favoarea d-nei Nanu, atunci Racoviță la Martie 1897 o altă ipotecă de 60000 lei în favoarea d-nei Maria Rosetti, la 13 Mai 1897 o altă ipotecă de 42000 lei în favoarea d-nei Maria Ciurea, iar la Februarie 1897, făcând un act de societate cu M. Fischer pentru exploatarea a 24000 copaci stejari din menționata pădure, vinde împreună cu acesta d-lui Peter Verhuhn din Colonia, acești copaci pentru 400000 lei, și în 1898 prin două acte transcrise la tribunalul Dorohoi vând lui Cincu o cantitate lemne pentru suma de 64000 lei, cifre ce formează o sumă totală de peste 700000 lei primite de N. Nanu singur din amanetarea sau înstreinarea pădurei pusă așa zis în *tovrășie* și evaluată chiar prin acel act la suma *nevariabilă* de 600000 lei, în fine la 23 Octombrie 1899, N. Nanu încheie cu d-na Nanu și d-l I. Zarifopol un act transcris de tribunalul Dorohoi prin care, spre a complecta asociațiunea din 1896 primește în *tovrășie*, în locul d-lui V. Dimitriu, care n'a figurat de loc pe d-na Nanu, în locul d-lui Gatoschi, care asemenea n'a figurat nici odată, pe d-l I. Zarifopol; că din toate aceste fapte reese că în fapt actul din 14 Februarie, nesubscris de trei dintre pretinșii asociați, desființat peste puțin timp de al patrulea, calificat de proiect de al cincilea și preschimbat atât de el cât și de al șaselea în acte de cesiune către soția d-lui Nanu, deghisând într'un mod transparent niște împrumuturi făcute d-lui Nanu, nesocotit de însuși Nanu prin înstrăinările făcute de el singur, în contra stipulațiunelor formale din acel act, complectat, așa zis, apoi tot de Nanu singur prin înlocuirea a doi asociați care n'au avut un singur moment această ca-

litate, cu alte două persoane, ceea ce nu putea la 1899 să dea actului din 1896 o existență de fapt pe care n'a avut-o, ne cum să-l completeze, nu s'a primit nici o executare, că dacă prin decisiunea acestei Curți No. 82 din 12 Mai 1899 în procesul dintre Valerian Ursian și d-na Nanu s'a anulat urmărirea pădurei de pe Pomârlafăcută de d-l Ursian, acea decisiune s'a întemeiat pe motivul că nu s'a putut aduce dovadă că tovarășia a fost desființată precum pretindea apelantele, și apoi, după art. 973 și 1201 C. civ. hotărârile judecătorești ca și convențiunile nu produc efectul lor de cât între părțile contractante, nu însă față cu acei care n'au luat parte la ele;

Considerând că chiar dacă s'ar considera asociațiunea ca existentă în fapt, totuși ea n'ar întruni condițiunile prescise de lege pentru a putea fi opuse celor de al treilea, căci o asemenea asociație, ast-fel cum este înființată prin actul în cestiune, cu numele asociaților, sediul societății, obiectul societății, partea fie-cărui asociat pusă în societate și partea în beneficii și perdeni, epoca când începe și încetează societatea, nu poate fi calificată de cât de societate în nume colectiv care, pentru a putea fi opusă celor de al treilea, conform art. 91 și 99 C. com., trebuia ca actul de asociație să fie deus la grefa tribunalului comercial în termenul de 15 zile și transcris în registrul pentru societăți, că întru cât aceste formalități n'au fost îndeplinite, o asemenea societate nu poate fi opusă creditorului personal, a d-lui Nanu, B. Courant; că decî nu se poate susține și admite că a fost o asociațiune în participare care în tot cazul după art. 253, neconstituind o ființă juridică distinctă de persoana interesatilor, nu poate fi opusă creditorilor personali ai coasociaților; că asemenea nu poate fi, în specie, o comunitate convențională întru cât din termenii și spiritul actului reese în mod neîndoios nu numai că se pune în comun pădurea de pe Pomârla, ceea ce ar constitui comunitate, ci pentru a o exploata și vinde lemnele, că nici coproprietatea rezultând din actul din 1899, nu poate fi între d-nii Nanu, Zarifopol și d-na Nanu, pentru motivul espus mai sus că acest act completând actul din 1896, care n'a avut existență nici de fapt nici de drept, nici a primit aplicațiune și referindu-se la acel act n'a putut crea niște raporturi noi cu privire la obiectul care s'ar fi pus în tovarășie la 1896 între persoanele acolo numite, că în fine, chiar dacă în lipsa existenței vre-unei asociațiuni, s'ar admite că pădurea de la Pomârla a devenit o coproprietate între persoanele numite în actul de la 1896, a căror drepturi fără intervenirea lor, să fi fost trecută la intimați, iar nu a rămas numai proprietatea exclusivă a lui N. Nanu, precum s'a arătat mai sus, totuși acesta fie că ar fi lucrat în interesul exploatărei pădurei adică a comunității, fie că ar fi adus în asociațiune ca parte de asociat drumul de fier, a obligat pe toți coproprietarii, adică pe comunitate, și aceștia nu pot considera pe Courant ca creditor personal al lui Nanu, ci al lor propriu, cu atât mai mult cu cât din actul din 1899 se vede clar că d-na Nanu și d-l Zarifopol se obligă a plăti materialul drumului de fier care 'l știa neplătit;

Că, decî din toate punctele de vedere, neresultând nici în fapt nici în drept vre-o asociațiune sau comunitate convențională și nici o comunitate de fapt între contestatorii și Nanu, opunerea lor la urmărirea exercitată de B. Courant în baza art. 1530, 1825 C. civ. și 494 Pr. civ. nu este întemeiată;

Asupra motivului al II-lea:

Că averea urmărită nu este din acelea aparate de art. 407 Pr. civ., și ast-fel se poate vinde, că în primul loc, dacă legiuitorul prin menționatul text, derogând de la principiul general ca toate bunurile debitorului servesc spre asigurarea comună a creditorilor, a exceptat pentru rațiuni de utilitate și umanitate oarecari obiecte spre a nu reduce pe debitor la imposibi-

litatea de a trăi, enumerațiunea făcută prin art. 407, este limitativă și nu se poate întinde prin interpretare mai departe de cât n'a voit legiuitorul,—că, împiedicând prin alin. 7 urmărirea și vînzarea mașinelor în lucrare și a instrumentelor trebuincioase pentru exploatarea unei fabrici sau industrii, legea a avut de scop de a nu sustrage de la muncă pe lucrătorii cari găsec traiul lor în această ocupațiune, sau încă de a nu opri produțiunea lucrurilor necesarii pentru consumațiunea de toate zilele, că este decî necesar de a se aprecia dacă în specie drumul de fer înființat în pădurea de la Pomârla întrunește caracterele obiectelor de *absolută necesitate* pe care legiuitorul le susține de la urmărire, sau dacă măcar, fără funcționarea lui, exploatarea pădurei ar fi cu desăvîșire imposibilă, că, în această privință și fără a se mai admite cererea de constatare locală făcută de intimați, pe care Curtea, o găsește inutilă, este în deobște cunoscut că cele mai multe din pădurii se exploatează fără drumuri de fer, căci, dacă în adevăr ele înlesnesc transportarea lemnelor, n'au fost nici un indispensabile acelei exploatări, că în realitate însă ceea-ce ar putea intra în prevederile art. 407 al. 7, ar fi ferestrele sau mașinele fără care nu s'ar putea tăia și fasona lemnele din pădure, iar nu drumul de fer înființat pentru înlesnirea transportării lemnului, care poate fi înlocuit prin alte mijloace de tracțiune;

Considerând în al doilea loc, că, chiar dacă acest drum de fer ar intra în categoria obiectelor de absolută necesitate prevăzute de art. 407, ceea ce este inadmisibil, totuși întru cât firma Orenstein & Koppel din Berlin au vîndut d-lui N. Nanu prin reprezentantul său B. Courant, menționatele mai sus materiale, șine, buloane, locomotivă, macazuri, etc. și a dobîndit pentru plata prețului lor privilegiul prevăzut de art. 1730 al. 5, are și dreptul după art. 407 Pr. civ. de a le urmări pentru creanța sa privilegiată, rămînd a se constata numai dacă condițiunea pretinsă de art. 407 al. 1 Pr. civ. și anume că nu mai sunt alte bunuri ale debitorului său, din care s'ar putea despăgubi există în fapt; că în contra acestui privilegiu s'a obiectat de contestatorii: 1) că materialul vîndut, ne mai fiind în posesiunea cumpărătorului, ci al asociațiunei, nu mai poate fi urmărit, întru cât n'a fost revendicat în termenul de opt zile prevăzute de art. 1730 al. 5; 2) că apoi, acel privilegiu nu poate avea ființă și produce vre-un efect pentru motivul că n'a fost transcris în termenul și în modul prescise de art. 783 al. 3 C. com., și în fine 3) că, în tot cazul, numita firmă a pierdut privilegiul său de vînzătoare prin faptul că, primind plata prețului în cambiu, a consimțit la transformarea creanței sale prin efectul unei novațiuni din o creanță derivînd din contractul de vînzare în o creanță cambială;

Considerând că pentru motivele de fapt expuse mai sus, nu se poate admite că materialul de drum de fer cumpărat de N. Nanu, ar fi eșit din posesiunea sa, că însă chiar dacă s'ar admite aceasta, ori cumpărarea s'a făcut de el ca mandatar al asociațiunei ce s'ar fi încheiat la 1896 și atunci materialul, intrat de la început în posesiunea societății, a rămas supus privilegiului vînzătorului ori s'a făcut de Nanu pentru densul, aducîndu-se în urmă în tovarășia încheiată la 1899 cu soția sa și cu Ioan Zarifopol, și atunci materialul intrînd în patrimoniul și în posesiunea acestei din urmă societăți din ziua formării sale cu sarcinile prevăzute și în actul de cumpărare și în contractul de tovarășie pe care asociații le-au luat asupra lor, a intrat în posesiunea societății și totuși supus privilegiului vînzătorului, carele în ambele cazuri îl poate exercita, urmărind lucrurile vîndute, fără a se împedeca de dispozițiunile art. 1825 C. civ. 494 Pr. civ.;

Considerând că firma Orenstein & Koppel din Berlin pentru a-și conserva privilegiul ce-î-l acordă art. 1730

al. 5 C. civ. și a'l putea opune celor de al treilea n'avea nevoie de a transcrie actul de vindere-cumpărare al acelui material, precum susțin contestatorii, căci art. 783 C. com., care se invoacă de intimați, având de scop de a regula de mai înainte un conflict posibil între dreptul de privilegiu al vânzătorului de mașini întrebuințate în o exploatare industrială și drepturile celorlalți creditori ai cumpărătorului și a împedica o colisiune posibilă între vânzător și cumpărător în dauna creditorilor, a subordonat efectul celui privilegiu unei transcripțiuni prealabile a actului de vânzare întocmit trei luni de la predarea mașinelor, menită a preveni pe aceștia încă din timp,—că nu trebuie să conteze pe valoarea mașinelor cumpărate de debitor,—că însă această dispozițiune, care conține o restricțiune a dreptului general de privilegiu asupra mobilelor prevăzută de art. 1730 C. civ., înscrisă în capitolul al 2-lea din titlul al III-lea, cartea 3-a C. com., care ocupându-se despre falimente, tratează de diferitele specii de creditori ai unui faliment și regulează lichidarea pasivului, are în vedere numai comercianții și încă comercianții faliiți și nu poate fi întinsă și la vânzările făcute necomercianților, fie chiar în stare de insolvabilitate, că deci întru cât nu s'a dovedit nici măcar alegat că N. Nanu este comerciant, nu se poate opune în contra privilegiului firmei următoare lipsa de transcripțiune prevăzută de art. 783 C. com.;

Considerând că dacă prin contractul de vindere-cumpărare a materialului drumului de fier încheiat între Nanu și Courant ca reprezentant al firmei menționate, părțile convin «ca o parte din preț, și anume 76600 lei să fie plătită în patru rate de câte 19150 lei cu scadențe după opt, patru-spre-zece, două-zece și două-zece și sease luni, și ca pentru efectuarea acestor plăți să se elibereze de Nanu opt accepte de câte 9575 lei în mod succesiv și în măsura sosirilor succesive al transporturilor de materiale, și cu scadențe uniforme de sease luni, fiind dator Courant a le prelungi din sease în sease luni de atâtea ori de câte ori va fi trebuință pentru menținerea termenelor de 14, 20 și 26 luni, arătate mai sus»; O asemenea stipulațiune nu poate fi interpretată ca conținând implicit o transformare a creanței privilegiate într-o creanță cambială ordinară, adică o novațiune a datoriei, căci mai întâi după art. 1730 C. civ., novațiunea nu se presupune, așa că nu se poate presupune că Courant a renunțat la privilegiul rezultând din art. 1730 C. civ. pentru a se mulțami cu o simplă creanță cambială, că dacă într'adevăr legea nu cere ca voința de a face o novațiune să fie exprimată în scris sau manifestată prin termenii sacramentali, sau măcar espreși, acea voință trebuie însă să rezultă evident din act, adică nu neapărat dintr'un instrument de dovadă, instrumentum probationis, ci și din convențiunea părților, negotium iudicum, fie ea chiar manifestată în mod tacit, destul ca să fie certă, evidentă—că într'un mod general acceptarea de către un creditor al unor accepte sau cambii subscrise de debitorii săi, drept plata unei datorii nu poate implica o novațiune, ci constituie un mod de plată cu atât mai puțin primirea în achitarea prețului unor bunuri mobiliare sau imobiliare de către vânzător al unor efecte negociabile de la cumpărător, poate conține, o renunțare la dreptul de privilegiu, care nu se presupune nici odată, adică o novațiune,—dacă nu se constată, fără îndoială că efectele comerciale, cambiale au fost date și primite cu titlu de plată, când atunci numai vechia datorie ar fi stinsă și noua obligațiune ar decurge din cambie, cumpărătorul ar înceta de a fi debitor al prețului, ci ar deveni debitorul datoriei cambiale;—că însă atât în cazul când cambia este dată și primit în mod implicit ca o garanție mai mare, pentru plata prețului cât și în cazul când este îndoială în această privință, nu poate fi novațiune, căci în primul caz intențiunea părților este manifestată, iar în cazul al doilea întru căteea nu rezultă în mod evident, pre-

cum cere art. 1130 C. civ., din convențiune ea nu trebuie presupusă;

Că, în specie prin actul menționat părțile convenind ca o parte din prețul materialului vândut să fie plătit în rate obligându-se cumpărătorul a elibera accepte în mod succesiv în măsura sosirilor succesive a transporturilor de materiale, vânzătorul a prelungi acele accepte din șase în șase luni atâtea ori câte ori va fi necesar pentru menținerea termenilor de 8, 14, 20 și 26 luni prevăzute în contract, nu pot fi presupuse că au înțeles a transforma creanța rezultând din preț în o creanță cambială, căci din spiritul și termenii chiar ai convențiunii lor rezultă că fie care accept reprezentând echivalentul materialelor primite, deci prețul lor și putând a fi prelungit de mai multe ori, nu a fost considerat de părți ca efecte negociabile, ca titlu la purtător, ci ca o achitare parțială a prețului în esecutarea stipulațiunilor relative la plata prețului, având de cauză tot vânzarea materialului, și aceasta cu atât mai mult cu cât prin art. următor 7 din contract cumpărătorul, pentru asigurarea mai mare a vânzătorului în privința esecutării conforme a contractului, precum și a plății esacte al acceptelor ce va elibera, se obligă încă a constitui ca gajii ipoteca de 150000 lei a d-nei Nanu în pădurea de la Pomârla, ast-fel că din toate acestea departe de a se dovedi că părțile au înțeles a face o novațiune reesă în mod evident că ele au considerat din contra acceptele ca o modalitate a plății, ca o esecutare a convențiunii, că, deci vânzătorul conservând privilegiul ce 'i acordă legea prin art. 1730 C. civ., are dreptul de a exercita, după voința sa și acțiunea vânzătorului, actio vendite, și acțiunea cambială pentru a obține plata prețului materialului vândut;

Considerând, în privința condițiunii pe care o cere art. 407 Pr. civ., creditorului cu o creanță privilegiată pentru a putea urmări și obiectele apărute prin acel text, adică de a nu mai avea alte bunuri a debitorului de urmărit, că din faptul că toate cambiale emise de Nanu în ordinul d-lui Courant ca reprezentant al firmei din Berlin, în valoare totală de 77000 lei au fost protestate la Septembrie, Octombrie și Decembrie 1899, că pădurea de pe Pomârla asupra căreia sunt constituite ipotecă pentru suma de 375000 lei, precum se constată din titlurile de creanțe prezentate și din certificatul grefei tribunalului Dorohoi No. 21264/99 este în mare parte înstreinată lui Strat și lui Verhahn cu actele transcrise la No. 444/99 și 1069/98, că, precum rezultă din publicațiunea tribunalului Dorohoi No. 29 din 5 Octombrie, pădurea de pe Pomârla este scoasă în licitațiune publică pentru ziua de 18 Ianuarie 1901;—că în fine din certificatul No. 17361 din 29 Septembrie 1900 se constată că de la Ianuarie 1899 și până la 22 Septembrie 1900 s'au protestat un număr de cinci zeci cambii a lui N. Nanu pe suma totală de 252000 lei, s'a făcut dovadă înaintea Curței, că creditorul privilegiat, care urmărește asupra materialului drumului de fer, vândut de el, achitarea prețului acestui material, n'ar putea găsi alte bunuri pentru a se despăgubi, că deci și din acest punct de vedere contestațiunea ce se face de d-na Nanu și d-l Ioan Zarifopol în baza art. 407 Pr. civ. nu este întemeiată, și prin urmare apelul lui Courant, ca reprezentant al firmei Orenștein și Koppel din Berlin trebuie admis;

Având în vedere că apelantele a justificat și cheltuelile ocazionale lui de intimați prin contestațiunea lor la urmărire, pe cari Curtea le apreciază la suma de lei trei sute.

Pentru aceste considerente redactate de d-l consilier Eugeniu Donici.

Primește apelul făcut de avocatul S. Goldenthal procuratorul lui B. Courant, reprezentantul firmei Orenștein et Koppel din Berlin, reformă sentința tribunalului de Iasi, secția II No. 312 din 29 Septembrie 1900 și în consecință respinge contestația făcută de Alice N. Nanu și Ioan Zarifopol la urmărirea pornită de B. Courant

în numele numitei firme, prin procesul-verbal No. 1054/900 a Corpului de portărei de pe lângă tribunalul Dorohoi.

(ss) I. I. Vrânceanu, Eug. Donici, N. Volenti, Al. G. Hinna, V. Pretorian.

grefier, (s) V. G. Vrabie.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 27 Martie 1900

Președenția D-lui M. GAVRILESCU, Judecător

Ilinca Palmaciu, apel corecțional

Sentiința corecțională No. 304/900

Apel.—Apel corecțional.—Cine 'l poate semna.—Dacă soțul poate face apel pentru soția condamnată.—(Art. 199 Pr. pen.; art. 194 Codul civil.

De și apelul, în materie penală, este un act personal și prin urmare trebuie să fie iscălit de însăși persoana condamnată ori de un împuternicit al său special, totuși soțul poate apela în contra unei sentiințe prin care soția sa ar fi condamnată în corecțional, și aceasta o poate face soțul în virtutea obligațiunei ce 'i este impusă prin art. 194 din Codul civil de a da protecțiune femeii.

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului de față prin care Arghir Palmaciu apelează în contra cărței de judecată No. 66/900, a jud. ocol. Fălciu prin care soția sa Ilinca Palmaciu a fost condamnată pentru faptul că a lovit pe Dumitra Ungureanu;

Având în vedere lucrările aflătoare la dosarul pricinii și auzind pe d. procuror în concluziunile sale prin care cere respingerea acestui apel ca fiind făcut de o persoană fără interes, de oare-ce pe de o parte pentru lovirea Dumitrei Ungureanu fusese condamnată de judele de ocol Ilinca Palmaciu, iar nu soțul ei Arghir Palmaciu, iar pe de altă parte nu se vede de nicăiera din dosar că Arghir Palmaciu să fi avut vre-o procură specială conform art. 199 Pr. pen. de la soția sa Ilinca spre a putea face acest apel;

Considerând că de și e exact aceasta și anume că apelul fiind un act personal, dânsul urmează să fie iscălit de însuși persoana condamnată ori de un împuternicit al său special, totuși însă în specie;

Având în vedere că Arghir Palmaciu apelând în contra cărței de judecată a judelei ocolului Fălciu nu ca o persoană cu totul străină de Ilinca Palmaciu dar în calitate de soț al ei și chestiunea juridică punându-se ast-fel și anume dacă bărbatul poate apela în contra unei cărți de judecată prin care s'ar găsi condamnată soția sa, chiar în lipsă de procură specială de la dânsa și asupra acestei chestiuni urmează a ne pronunța, și ast-fel fiind;

Având în vedere că din dispozițiile art. 194 C. c. care spune «că bărbatul e dator protecțiune femeii, și femeia ascultare bărbatului», rezultă că bărbatul nu numai că e autorizat a 'și protege femeia, protecțiune pe care femeia e datoare să o primească, dar chiar că e dore-cum obligat la aceasta;

Considerând că prin cuvântul protecțiune, întrebunțat de art. 194 C. c. înțelegându-se ori-ce apărare din partea bărbatului în contra tuturor actelor fie ele de ori-ce natură, care i s'ar părea lui injuste și care acte s'ar resfrânge asupra femeii sale, această protecțiune ar rămânea cu desevârșire ilusorie și chiar peste putință de înțeles, dacă pe de o parte s'ar admite că dânsa nu ar aparține în mod exclusiv suveran numai voinței bărbatului, iar pe de alta dânsa ar fi mărginită numai la afacerile civile;

Având în vedere că Arghir Palmaciu apelând în contra cărței de judecată No. 66/900, pronunțată de judele ocolului Fălciu prin care soția sa Ilinca a fost condamnată pentru faptul că ar fi lovit pe Dumitra Ungureanu, acest apel al său neputând vătămă în nici într'un caz soției sale Ilinca și fiind făcut în scopul fie ca dânsa să se găsească achitată de faptul care i se impută, fie în scopul de a se micșora pedeapsa care i s'a dat, prin acel apel, Arghir Palmaciu nu a făcut alt-ceva de cât să 'și exercite dreptul său de protecțiune pe care îl datorește femeii sale și prin consecință față de art. 194 C. civ., Arghir Palmaciu de parte de a fi violat legea din contră se află în prevederile ei;

Considerând că a ridica un asemenea drept soțului și anume de a apela în asemenea împrejurări ca cele de față ar fi să știrbim autoritatea sa de soț pe care 'i-o dă legea și să admitem că dânsul trebuie să rămână neputincios față de toate actele care i s'ar părea lui injuste și care ating și liniștea familiei sale.

Pentru aceste considerente față cu art. 194 C. civ. într'un cât bărbatul e dator protecțiunea femeii, într'un cât un apel contra unei cărți de judecată constituie într'un mod evident exercițiul acelei protecțiuni; și

Având în vedere că art. 199 Pr. p. referindu-se la ipotesa, când o persoană cu totul străină de cea condamnată ar apela, nu e aplicabil în specie, și ast-fel fiind găsindu-se că apelul lui Arghir Palmaciu contra cărței de judecată prin care soția sa Ilinca a fost condamnată pentru faptul că a lovit pe Dumitra Ungureanu e bine introdus.

Iar în fond,

Având în vedere că din lucrările aflătoare la dosarul pricinii precum și din mărturisirea, martorii ascultați la judele de ocol dovedindu-se cu suficiență că Ilinca Palmaciu a lovit pe Dumitra Ungureanu;

Având în vedere cum că nici una din părți nu se presintă fie de a cere alți martori, fie de a se apăra într'alt fel de cum s'au apărat la judele de ocol;

Considerând că faptul de lovire intră în prevederile art. 238, al. 3 C. p.

Pentru aceste motive redactate de d-l supleant Gr. C. Vericeanu, tribunalul în majoritate și în de acord cu concluziunile d-lui substituit, respinge ca nefondat și nesusținut apelul.

(ss) D. C. Murguleț, Gr. C. Vericeanu.

p. grefier (s) Vasilescu.

O p t i n i u n e

Sub-semnatul nu mă unesc cu majoritatea de oare-ce sunt de opinie a se respinge apelul ca fiind fă-

cut de o persoană care n'are dreptul și calitatea de a'l face pe motive :

1° Că Arghir Palmaciu n'a fost ca parte în proces la prima instanță și al 2° nici un text de lege nu admite ca soțul să facă apel în cas de condamnare a soției, căci el nu e reprezentant legal al femeii.

(s) I. M. Gavrilescu.

Adnotațiune. — Art. 199 din proc. penală prevede o cerere coprinzătoare a mijloacelor de apel care trebuie să fie scrisă de apelant, sau de un anume înputernicit al său, pentru aceasta.

Dar dacă cererea e făcută prin înputernicit, procura sa specială trebuie să rămâie anexată la cerere, de unde să deduce că în acest din urmă caz o simplă procură verbală nu este suficientă (*arg.* alin. penult. din art. 199 citat).

Este apoi în genere admis că lipsa arătării mijloacelor de apel, deși poate da loc la o amânare pentru comunicarea lor, nu poate provoca însă prin aceasta chiar, vre o altă decădere (*arg.* art. 198, 200 și 202 proc. pen.).

Nu tot ast-fel este în ce privește declarațiunea de apel: ea trebuie să fie prezentată la termen de către partea interesată și la grefa tribunalului care a dat sentința, sub pedeapsă de nulitate.

Dacă apelul este declarat chiar de prevenit, el poate să l declare în persoană sau să fie reprezentat printr'un mandatar.

Cu această ocaziune cestiunea se ridică, dacă acest mandatar urmează să aibă un mandat special și justificat, din partea condamnatului apelant ?

Deși regula relativă la acest mandat, este prevăzută în art. 199 pr. pen. numai în ceia ce privește *cererea coprinzătoare a mijloacelor de apel*, în general se admite că sus zisa formalitate e aplicabilă și *declarațiunii de apel*, căci nefiind astfel, nu se poate explica cum această formă ar fi impusă numai *cererii facultative* din art. 199, și nu pentru însăși declarațiunea de apel din art. 198, cea mai însemnată din aceste două acte, căci ea este care sesizează instanța apelativă, pe când cea-l'altă nu este de cât un compliment, un accesoriu al celei d'ântei.

De aceia apelul făcut de un mandatar, fără o *anume* procură, nu este valabil; procura va trebui să prevadă reprezentarea apelantului în apelul pendinte, sau cel puțin dreptul înputernicitului său d'a face apel contra orî cărei hotărîri în genere, căci atunci autorizarea generală coprinde dreptul special, de-a face și apelul în cestiune.

Legraverend, care face autoritate în această materie, justifică astfel necesitatea acestui mandat :

«După termenii art. 31 și 65 Codul instr. crim. (comp. art. 30 și 62 Pr. pen. rom.), un mandat special e necesar pentru plângere, care

este începutul acțiunii; trebuie dar un mandat la fel și pentru apel, care îi este urmarea și complementul. Codul de instrucțiune criminală pretinde acest mandat special pentru semnătura cererii conținând mijloacele de apel: cum n'ar fi el necesar pentru însăși declarațiunea de apel, care este un act cu mult mai important pentru părți, un act al cărui efect este de a conferi jurisdicțiunea, instanței care va statua asupra apelului?» Și doctrina adaugă că această necesitate a fost recunoscută de jurisprudența franceză, mai ales în spețele în cari declarațiunile de apel emană de la un coprevenit sau un defensor fără procură.

Totuş aceiaş jurisprudență face excepțiune—lucru admis fără opunere și de doctrină,—că bărbatul lucrând în numele soției sale, tutorul reprezentând pe pupilul său, tatăl pe minor, pot în numele condamnatului a face apel, și rațiunea este că cel ce poate aduce plângerea, poate forma și apelul: *puisque'ils ont qualité pour porter plainte*, ne spun comentatorii. Pentru acelaş motiv, jurisprudența refuză acest drept tatălui care apelează pentru fiul său *major*, de oare-ce facultatea de a apela este în principiu *personală*.

Din acest punct de vedere în speța noastră soluțiunea majorității este exactă, deși să întemeiază exclusiv pe textul art. 194 civil, text străin materiei, căci nu desleagă problema de procedură penală care ne preocupă.

Mult mai greșită însă ni se pare opiniunea minorității, care se răsvrătește contra doctrinei umanitare astăzi necontestată, că soțul poate să facă apel în numele soției,—deși el nu a figurat *ca parte* la prima instanță și deci nu face apel *în numele său personal*,—astfel cum doctrina și jurisprudența de mult, dar neclintit ne învață, făcând o normală și moderată aplicațiune, textelor rigide ale procedurii criminale.

GR. V. MANIU

BIBLIOGRAFIE

In curând va apare în editura „CURIERULUI JUDICIAR“ o lucrare originală și de absolută necesitate pentru magistratură:

Convențiunile de extrădare ale României

Precedate de un studiu asupra doctrinei extrădării și urmată de formularele necesare, cum și de legea expulzării, de formularele relative la aceasta, cum și de regulamentul străinilor etc., etc.

Lucrarea e datorită d-lui ȘTEFAN SCRIBAN, membru de ședință la tribunalul Neamțu, cunoscut deja lumei juridice prin succesul obținut cu Codul civil Popular, cum și din articolele publicate în revista noastră.

Prețul 2 Lei 50